

man har søgt at tilfredsstille disse Krav ikke ved at forøge i større Maal de højere lønnede Embedsmænds Antal, men derimod ved en Forøgelse af Tallet paa de mindre lønnede Bestillingsmænds. Gennemsnitslønnen inden for Postvæsenet er derfor bleven mindre og ogsaa af denne Grund har man, set fra Finansernes Side, dobbelt Anledning til at rette disse Misforhold ved at vedtage de i § 1 omhandlede Pensionsregler. Gælder alt dette om de i § 1 omhandlede Regler, saa gælder det i endnu højere Grad om de i § 2 omhandlede Regler, som gaa ud paa at give ogsaa de ringest stillede Postfunktionærer, Postbude, Postkontrolører og Postmestres Pension, thi den Maade, hvorpaa disse Folk pensioneres, om man overhovedet kan kalde det Pension, er jo nemlig meget utilfredsstillende. De have ikke den samme Chance som andre under Postvæsenet ansatte for at avancere og faa bedre Lønning og derved blive bedre i Stand til selv at sikre deres Alderdom. Disse Folk have derfor ikke anden Alderdomssikring end den ret tarvelige Form for Pension, der ligger i, at Staten yder 5 pCt. til et Fond, hvoraf der da kan skaffes dem en Livrente. Men denne Livrente er saa tarvelig, at disse Folk, der jo i Regelen ikke kunne lægge noget til Side, ikke ved den kunne holde sig oven Vand paa deres gamle Dage. De blive derfor i Tjeneste ud over den Tid, hvor man ellers mener, at Arbejdsdygtigheden hører op. Jeg skal i saa Henseende kun pege paa de Tal, der opgives i Anmærkningerne, idet jeg sammenholder dem med den Oplysning, der ligeledes gives om, at disse Folk gennemsnitlig ere 27 Aar gamle, naar de komme ind i Ætaten; man vil da se, at naar de blive 60 Aar, have de kun Udsigt til for det Beløb, der er opsamlet, at kunne faa en Livrente paa 337 Kr. Blive de i Tjenesten til det 65de Aar, ville de dog ikke komme videre end til lidt over 500 Kr., og holde de endnu længer ud, indtil de have været 40 Aar i Tjenesten, kunne de ikke naa ud over et Maksimum af 636 Kr. Enhver vil sikkert indrømme, at det er ikke en tilstrækkelig eller passende Sikring af deres Alderdom. Man har da ogsaa hjulpet derpaa ved, at den humane Postbestyrelse har ladet Folk blive i Tjenesten ud over en rimelig Grænse og finder sig i, at der i Sygdomstilfælde finder Konstitution Sted, noget der dog baade for de vedkommende og for deres Tjeneste maa siges at være en lidet heldig Udvej. Desuden vide vi jo alle, i alt Fald vide da

Finansudvalgets Medlemmer det, at Postvæsenet yderligere har hjulpet herpaa ved aarlig at indstille disse Folk til ekstraordinær Understøttelse, og Finansudvalget, der ogsaa ser humant paa disse Forhold, gaar som Regel med til disse Understøttelser, men vi kan dog vist snart blive enige om, at det ikke er den naturlige Maade for Staten at stille sig paa overfor sine gamle veltjente Bestillingsmænd. Det er jo dog saa, at en human Arbejdsgiver over for Folk, som han har i fast Tjeneste i en saa lang Aarrække, som her er Tale om, over 40 Aar, vil anse det som sin Pligt, saa vidt han er i Stand dertil, at sørge for at sikre dem, saaledes at de paa deres gamle Dage kunne klare sig selv uden at maatte gaa ind under Fattigvæsenet — eller den offentlige Alderdomsunderstøttelse. Og har private Arbejdsgivere denne Pligt, saa har Staten den sikkert i fuldt saa højen Grad. Man maa med Ret kunne stille et bestemt Krav til den om at være ligesaa human som en privat Arbejdsgiver, og ganske særlig gælder dette, hvor der som her kun er Tale om smaa stillede Funktionærer, hvis Kaar ere saaledes, at de som Regel ikke kunne antages at være i Stand til selv at lægge noget væsentligt til Side. De tilhøre jo derhos en Ætat, der ikke lægger nogen Byrde paa det øvrige Samfund. Vort Postvæsen har da, saa vidt jeg ved, hidtil paa en for alle Parter tilfredsstillende Maade, uden at kræve Tilskud af Statskassen, kunnet klare sig, ja det har vel endogsaa snarere kunnet give et Overskud til Statskassen. Det forekommer mig derfor, at hvorledes man end ser paa den Sag, enten man ser paa, hvad der har været Tanken i Fortiden, eller paa Berettigelsen af de Fordringer, som stilles, eller paa den gode økonomiske Begrænsning, Forslaget har, er der Grund til at søge dette Forslag fremmet. Jeg skal derfor meget anbefale, at ærede Medlemmer i Stedet for at bringe ny Spørgsmaal og Krav frem, som jeg er overbevist om ikke vilde naa til Løsning i denne Samling, vilde gøre deres til, at denne beskudne Pensionslov maatte blive vedtagen.

Høegh-Guldberg: Jeg skal kun gøre en ganske kort Bemærkning, idet jeg i øvrigt fuldt ud kan give dette Lovforslag min Tilslutning lige saa fuldt som de to ærede foregaaende Talere. Jeg mener som disse, at vi skyldte disse Funktionærer at hjælpe paa deres daarlige økonomiske Stilling. Det er Folk, som arbejde strengt og stadt i alles Interesse. Der er imidlertid